

Arrest

nr. 60 615 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat S. BORGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid, genomen op datum van 03.12.2010 wordt aan :

Naam : X

Voornamen : X

Nationaal nummer : /

Geboortedatum en -plaats : (...) – Skopje

Nationaliteit : Macedonië

het bevel gegeven om uiterlijk op 21.12.10 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

- art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; kunnen niet bewijzen dat ze de termijn van 3 maand op 6 gerespecteerd hebben."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de zorgvuldigheidsverplichting en het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat niet is aangetoond dat verzoekster het land tijdig verliet na het bekomen van haar visum voor een kort verblijf en zij evenmin zou aantonen dat zij na het verlaten van het land een periode van meer dan 3 maanden in haar thuisland verbleef.

Terwijl verzoekster aan de betrokken diensten haar paspoort voorlegde waaruit blijkt dat zij op 15/10/2010 per vliegtuig in Brussel is aangekomen waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster het land heeft verlaten.

Hierna ontving verzoekster onverwijld en zonder enig verder verhoor of mogelijkheid om bijkomende stukken binnen te brengen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter beschikt verzoekster wel degelijk over bijkomende bewijzen dat zij het land verliet gedurende een periode van drie maanden.

Het is inderdaad zo dat bij de reis het paspoort van verzoekster blijkbaar foutief niet door de overheden werd afgestempeld. Het is voor verzoekster echter onmogelijk om alsnog een stempel van de overheden te bekomen.

Verzoekster legt heden tevens het bewijs voor dat zij samen met haar moeder op 02/04/2010 per vliegtuig van Brussel afreisde naar Skopje. Hieruit mag op voldoende wijze blijken dat verzoekster op 02/04/2010 het land verliet en zij op 15/10/2010 naar België terugreisde.(stuk 3)

Tevens legt verzoekster ook een kopie voor van enkele doktersattesten waaruit blijkt dat haar moeder in hun thuisland op 18/08/2010, op 21/08/2010 en op 08/10/2010 een arts bezocht. Op deze documenten staat de datum vermeld en is tevens de naam van de moeder van verzoekster - in cyrillisch schrift - duidelijk leesbaar.(stuk 4) Desgewenst kan verzoekster deze documenten laten vertalen.

Hieruit mag blijken dat verzoekster in de periode tussen 02/04/2010 en 15/10/2010 niet alleen België verliet maar dat zij ook effectief met haar moeder, broer en zussen naar haar thuisland terugkeerde en daar meer dan drie maanden verbleef.

Het is niet correct dat aan verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden om deze documenten voor te brengen alvorens het bevel om het land te verlaten aan haar ter kennis werd gebracht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"Aangezien verzoekster als enig middel de schending opwerpt van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht.

Ter ondersteuning voegt verzoekster aan haar verzoekschrift allerlei stukken, waaruit zou moeten blijken dat zij het land wel verliet gedurende een periode van drie maanden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet dienstig voor het eerst haar zijn verzoekschrift stukken kan toevoegen, waarvan de gemachtigde geen kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, en waarmee deze dan ook geen rekening kon houden op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R. v. St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Gelet op de stukken die aan de gemachtigde werden overgemaakt door de gemeente, met name de paspoorten waarin geen uitreisstempels voorkomen, heeft de gemachtigde geheel terecht een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, bevatten de paspoorten van de moeder en haar vier kinderen volgende stempels:

- binnen op 31.01.2010: in de vijf paspoorten,
- binnen op 23.07.2010: enkel in het paspoort van het vierde kind K.,
- binnen op 15.10.2010: enkel in het paspoort van de moeder zelf en van het eerste kind (S., zijnde verzoekster) en het derde kind (S.),
- binnen op 29.10.2010: enkel in het paspoort van het tweede kind (E.) en het vierde kind van verzoekster (K.).

Aldus blijkt uit deze paspoorten dat:

- de moeder zelf volgens haar paspoort het Rijk is binnengekomen op 31.01.2010, en vervolgens bijna 9 maanden later op 15.10.2010,
- verzoekster zelf volgens haar paspoort het Rijk is binnengekomen op 31.01.2010, en vervolgens bijna 9 maanden later op 15.10.2010 (zijnde aldus hetzelfde als de moeder),
- het tweede kind E. volgens haar paspoort het Rijk is binnengekomen op 31.01.2010, en vervolgens 9 maanden later op 29.10.2010,
- het derde kind S. volgens haar paspoort het Rijk is binnengekomen op 31.01.2010, en vervolgens bijna 9 maanden later op 15.10.2010 (zijnde aldus hetzelfde als de moeder),
- het vierde kind K. volgens zijn paspoort het Rijk is binnengekomen op 31.01.2010, en vervolgens eerst 6 maanden later op 23.07.2010 en nog eens drie maanden later op 29.10.2010.

Geen enkel paspoort bevat bovendien een uitreisstempel.

Verzoekster en haar kinderen mochten maximaal 90 dagen binnen een periode van 6 maanden in het Schengengrondgebied rondreizen.

T.a.v. de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geen enkel stuk voortgebracht waaruit bleek dat verzoekster en haar kinderen deze termijn gerespecteerd hadden. Verzoekster had hiertoe nochtans zeer zeker de gelegenheid toen zij zich aanmeldde bij de gemeente en om de afgifte van een bijlage 3 verzocht, doch zij heeft dit nagelaten.

Het is bovendien de verantwoordelijkheid van de vreemdeling om zich na aankomst in het Rijk, aan te melden bij de gemeente. Verzoekster heeft dit nagelaten in januari 2010, en heeft ook haar beweerd vertrek niet gemeld. Terwijl zij, zoals hierboven reeds gesteld, op het ogenblik dat zij op 15.11.2010 bij de gemeente om een aankomstverklaring vroeg, heeft nagelaten om aan de gemeente de relevante stukken over te maken teneinde haar beweerd vertrek in april 2010 en afwezigheid gedurende maanden (nu zij sedertdien beweerdelijk in haar herkomstland verbleef tot oktober 2010) aan te tonen.

Gelet op deze vaststellingen vermocht de gemachtigde wel degelijk een beslissing te nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig art. 7, eerste lid, 2e van de Vreemdelingenwet, artikel dat als volgt luidt:

"wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

Terwijl verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zij had moeten worden gehoord.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. hr, 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, 1. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De gemachtigde heeft geheel terecht een beslissing genomen, op basis van de elementen waarover hij beschikte op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. Dit geheel overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, dat inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoekster wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voor te brengen, zo o.m. toen zij bij de gemeente vroeg om in het bezit te worden gesteld van een aankomstverklaring. Hierbij kon zij alle feitelijke informatie verschaffen die zij wenste te geven, en hierbij alle nuttige elementen en stukken overmaken.

Verzoekster heeft dit evenwel nagelaten, en heeft geen enkel element/stuk verschaft waaruit blijkt dat zij de termijn van 90 dagen op 6 maanden heeft gerespecteerd.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen; nu hiermee geen rekening kan worden gehouden zoals hierboven terdege uiteengezet.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat een stuk betreffende de boeking van vliegtuigtickets, vanzelfsprekend niet bewijst dat verzoekster en haar moeder en zussen/broer op die datum ook effectief zijn teruggekeerd naar hun herkomstland.

Het is trouwens bizar vast te stellen dat:

- verzoekster en haar moeder en ene zus in hun paspoort een binnenkomststempel hebben van 15.10.2010,

- terwijl het tweede kind een binnenkomststempel heeft van 29.10.2010,

- en terwijl het vierde kind een binnenkomststempel heeft van 23.07.2010 en vervolgens 29.10.2010.

Terwijl, los van het gegeven dat deze stukken niet zijn voorgelegd aan de gemachtigde zodat deze er geen rekening mee kon houden, niet-vertaalde documenten evenmin afbreuk kunnen doen aan de terechte vaststellingen van de gemachtigde op 03.12.2010 dat verzoekster niet had aangetoond dat de termijn van 3 maanden op 6 niet was overschreden door haarzelf en haar moeder en zussen/broer.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3 In de mate dat verzoekster stelt dat verweerder haar had moeten horen alvorens de bestreden beslissing te nemen, dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575) en dat het horen enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist kan zijn. In dit raam dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). Door de bestreden beslissing wordt de afgifte van de aankomstverklaring op 15 november 2010 geweigerd omdat verzoekster niet meer kan worden toegelaten tot een verblijf. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster er niet in slaagt het bewijs te leveren dat de toegelaten termijn tot een verblijf in België niet werd overschreden; dat verzoekster niet kan bewijzen de termijn van 3 maand op 6 gerespecteerd te hebben. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een beoordeling van het al dan niet vervuld zijn van de gestelde voorwaarden inzake binnenkomst, verblijf of vestiging op het Belgisch grondgebied om desbetreffend een bepaalde beslissing, met name de niet afgifte van de aankomstverklaring en het bevel om het grondgebied te verlaten, te treffen. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Verzoekster betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat zij niet zou kunnen bewijzen de termijn van drie maanden op zes te hebben gerespecteerd. Zij verwijst naar de inreisstempels in het paspoort en de stukken in bijlage van het verzoekschrift, met name de vliegtuigtickets waaruit blijkt dat verzoekster en haar moeder op 2 april 2010 het land hebben verlaten en doktersattesten waaruit blijkt dat verzoeksters moeder een arts bezocht in hun land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster om een aankomstverklaring heeft verzocht op 15 november 2010. De afgifte van de aankomstverklaring werd

geweigerd en daarentegen onderzocht verweerder de stempels in de paspoorten. Verweerder wijst in de nota met opmerkingen terecht op het feit dat de paspoorten enkel binnenkomststempels bevatten en geen uitreisstempels. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster. Waar verzoekster verwijst naar de vliegtuigtickets en de niet-vertaalde stukken waarvan zij beweert dat het doktersattesten zijn van haar moeder uit hun herkomstland, doen deze stukken geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt tevens vast, overeenkomstig de stukken in het dossier dat verzoekster op 15 november 2010 om een aankomstverklaring heeft verzocht die haar niet werd afgegeven. Verzoekster zet niet uiteen waarom zij deze stukken niet vóór 3 december 2010, datum waarop de bestreden beslissing is genomen, kon voorleggen. Verzoekster kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken aangezien verweerder er geen kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot haar bewering in het verzoekschrift had verzoekster wel degelijk de mogelijkheid om deze stukken tijdig voor te leggen. Bovendien stelt verweerder in de nota met opmerkingen dat de vliegtuigtickets en de niet-vertaalde stukken geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de paspoorten geen uitreisstempels bevatten. Verweerder stelt aldus terecht vast in de bestreden beslissing dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat ze de termijn van drie maanden op zes zou hebben gerespecteerd. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN